

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8211204391
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8211204391.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Filakovského v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 35 724 803, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: J. F., X.. XX.X.XXXX, Z. X, XXX XX F. - X. E., právne zastúpený: JUDr. Jana Švantnerová, advokátka, Hviezdoslavova 9, 085 01 Bardejov, o zaplatenie sumy 6 516,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3C/173/2011 - 390 zo dňa 21. mája 2019, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku čo do istiny 1691,24 eur, s výnimkou výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Zrušuje rozsudok v časti úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 691,24 eur od 6.7.2010 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku ako aj vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 691,24 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 691,24 Eur od 6.7.2010 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Súd vec právne posúdil okrem iného podľa ustanovenia § 3 ods. 1, § 39, § 48 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1 a 2, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 457, § 458 ods. 1 a 2, § 489 ods. 1, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1 a ods. 2 písm. b), § 2 písm. a), písm. b), § 3 ods. 1 a 2, § 5, § 25 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zmluvný vzťah z predloženej kúpnej a leasingovej zmluvy medzi sporovými stranami je podľa názoru súdu vzťahom spotrebiteľským, keďže žalovaný ju uzatváral ako osoba nekonajúca v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a právny predchodca žalobcu naopak v zmluvnom vzťahu so žalovaným konal ako podnikateľ, ktorý v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti uzatváral nepomenované leasingové zmluvy, obsahom ktorých bol finančný leasing, teda dočasné poskytnutie finančných prostriedkov záujemcom o kúpu motorového vozidla s tým, že vlastníctvo k tomuto motorovému vozidlu ako predmetu leasingu počas celého splácania spotrebiteľského úveru zostávalo vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu ako prenajímateľa a to až do splatenia všetkých leasingových splátok a posledného odpredajného poplatku, ktorý bol v danom prípade dohodnutý v sume 39,50 eur (1 190,- SKK) s DPH. Súd mal za to, že na tento právny vzťah sú aplikovateľné aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. O vedomosti právneho predchodcu žalobcu o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu svedčí aj odkaz vyslovený priamo v zmluve k uvádzanému údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov ako aj na čl. 14 predložených obchodných podmienok. Predložená zmluva je štandardnou formulárovou zmluvou, nakoľko bola pre žalovaných ako spotrebiteľov vopred pripravená na predtlačenom formulári bez možnosti dojednávať obsah zmluvy alebo jej zmeny.

4. Vykonaným dokazovaním súd I. inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne len z časti. Právny predchodca žalobcu so žalovaným preukázateľne uzavreli kúpnu a leasingovú zmluvu, ktorou sa žalovaný zaviazal plniť zmluvné podmienky. Žalovaný však nedodržiaval svoje povinnosti, ktoré sa zmluvne zaviazal, čo medzi stranami sporné nebolo, a preto právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými podmienkami platne odstúpil od úverovej zmluvy. Oznámenie o odstúpení od zmluvy bolo žalovanému doručené 14.5.2010, kedy nastali právne následky odstúpenia od zmluvy, ktorými je podľa § 48 ods.2 Občianskeho zákonníka jej zrušenie od začiatku a tým vznik vzájomnej povinnosti zmluvných strán vrátiť všetko, čo podľa nej dostali (§ 457 Občianskeho zákonníka). Momentom účinnosti odstúpenia od zmluvy tak vznikol medzi účastníkmi záväzok z bezdôvodného obohatenia a účastníci zrušenej zmluvy boli povinní vrátiť si navzájom plnenia, ktoré dostali. Použitie nevýhodnejšieho obchodného práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah by predstavovalo v zmysle § 54 Občianskeho zákonníka zhoršenie postavenia spotrebiteľa.

5. Na základe vykonaného dokazovania bolo vo veci preukázané, že predmetom kúpnej a leasingovej zmluvy č. Z. bolo nové motorové vozidlo obstarané od jeho predajcu v cene 19 750,38 eur (595 000,- SKK). Pre neuhrádzanie leasingových splátok žalovaný 9.4.2010 dobrovoľne odovzdal predmet leasingu osobe poverenej k odobratiu vozidla právnym predchodcom žalobcu (spoločnosti H. R.. R. K..S..) a dňa 4.5.2010 bolo toto vozidlo označenou spoločnosťou prevezené do L. a odovzdané zástupcovi spoločnosti U. R. R..K..S.. pánovi F., ktorý v protokole o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla vyznačil v opise stavu poškodení aj prasknutie čelného skla a poškodenie pravého blatníka. K tomuto skutkovému deju o doplnení protokolu z 9.4.2010 súd dospel po posúdení originálu predloženého protokolu na základe voľným okom zistiteľného odlišného spôsobu písma a použitého pera oproti ostatnej časti pôvodne vyplneného protokolu. Dňa 18.5.2020 bol k hodnote motorového vozidla vypracovaný na objednávku právneho predchodcu žalobcu znaleckou organizáciou R. R..K..S., J. XX, L. znalecký posudok č. XXX/XXXX, podľa ktorého malo v čase ohodnocovania motorové vozidlo všeobecnú hodnotu 7 115,- eur aj s DPH. Následne za túto znalecky určenú cenu bolo vozidlo na základe kúpnej zmluvy z 11.6.2010 odpredané pánovi K. Š.. Medzi stranami bolo nesporné, že žalovaný počas trvania leasingového vzťahu zaplatil žalobcovi sumu počiatočnej zvýšenej splátky 1 975,08 eur (59 500,- SKK) a v necelých 29-ich splátkach splatných po uzavretí zmluvy (až do 7.1.2010) spolu sumu 9 128,56 eur. Teda po odpočítaní sumy získanej z odpredaja motorového vozidla (7 115,- eur) a všetkých žalovaným na splatenie lízingu zaplatených čiastok (11 103,64 eur), rozdiel medzi právnym predchodcom žalobcu poskytnutými finančnými prostriedkami na zakúpenie predmetu leasingu t. j. sumy 19 750,38 eur (595 000,- SKK) a vyššie špecifikovanými úhradami predstavujúcimi sumu 1 531,74 eur, súd hodnotil ako bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor právneho predchodcu žalobcu, resp. po postúpení pohľadávky na úkor žalobcu, ktoré je povinný žalovaný žalobcovi vydať.

6. Tvrdenie žalovaného, že právny predchodca žalobcu sa protiprávne snažil odpredať odobraté motorové vozidlo pod jeho reálnu cenu nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Právny predchodca žalobcu ho totiž odpredal za cenu zistenú znaleckým posudkom a jeho odpredajom nezískal

ani nižšiu sumu, t.j. pod jeho preukázanú hodnotu, a nezískal ani vyššiu sumu, ako bola znalecky určená hodnota vozidla, v prípade ktorom by bolo spravodlivé pri stanovení hodnoty bezdôvodného obohatenia prihladiť práve na takto získanú skutočnú sumu z odpredaja pôvodného predmetu lízingu. Žalovaný síce tvrdil, že by bol schopný vozidlo na trhu odpredať za vyššiu sumu, ale relevantné dôkazy v tomto duchu neposkytol. To však nič nemení na skutočnosti, že právny predchodca žalobcu odpredával motorové vozidlo spôsobom, ktorý nesignalizuje, že ako dodávateľ porušil povinnosť postupovať s primeranou odbornou starostlivosťou, pretože vychádzal z ceny určenej znaleckým posudkom, pričom ani po oboznámení sa s jeho plným písomným vyhotovením súd nezistil, že by žalovaným popierané spôsobené poškodenia spočívajúce v prasknutom čelnom skle malo vplyv na výšku posudkom určenej znaleckej ceny. Nebol teda zistený žiaden podstatný vplyv žalovaným tvrdeného (a súčasne žiadnym dôkazom nepreukázaného) užívania motorového vozidla v čase od 9.4.2010, kedy bolo vozidlo žalovaným dobrovoľne odovzdané poverenej spoločnosti do 6.5.2010, kedy bolo vozidlo poskytnuté na preskúmanie znalcom na určenie ceny vozidla znaleckým posudkom. Právny predchodcom žalobcu vykonaný presun vozidla na zmluvným spôsobom centrálné dohodnuté miesto uskladnenia vozidiel odobratých z leasingu, t.j. na parkovisko spoločnosti U. R. R..K..S.. B. F. G. L., je potrebné hodnotiť ako žalobcom oprávnené použitie motorového vozidla.

7. Podľa názoru súdu I. inštancie, ani vyhodnotenie zníženia účinnosti tlmičov pérovania zohľadnené pri výpočte hodnoty vozidla znalcom nemožno s poukazom na pravidelný servis vozidla považovať za dôvod spochybňujúci znaleckým posudkom zistenú všeobecnú hodnotu vozidla, pretože vozidlo malo v čase jeho odovzdania najazdených cca 136 000 km, čo žalovaným spochybnené nebolo, a táto skutočnosť (prejazdenie zisteného počtu kilometrov) musela mať vplyv na opotrebovanie niektorých súčastí a dielov motorového vozidla. Záruka za akosť sa spravidla nevzťahuje na bežné opotrebovanie vzniknuté riadnym používaním veci, preto žalovaným namietaná okolnosť realizácie pravidelného servisu náprav, tlmičov a bŕzd vozidla z právneho hľadiska neobstojí. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by v krátkom čase pred odovzdaním vozidla boli tlmiče vymenené za nové, alebo že by neboli opotrebované tak, ako to bolo zistené znalcom pri ním vykonanom posúdení. Žalovaný nekvantifikoval, o akú sumu bola všeobecná hodnota motorového vozidla oproti predloženému znaleckému posudku podhodnotená, nepredložil žiadne odlišné odborné posúdenie stavu a hodnoty vozidla pri jeho odovzdaní a znalecké dokazovanie súdom v tomto smere ani nenavrhol a nezložil na jeho vykonanie v súlade s § 253 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) žiaden finančný preddavok. Po tak dlhom čase, ktorý uplynul odo dňa odovzdania motorového vozidla je možné si len ťažko predstaviť, akým spôsobom by žalovaný chcel preukázať svoje tvrdenia o úmyselnom podhodnotení všeobecnej hodnoty ním odovzdaného motorového vozidla právnym predchodcom žalobcu. Žalobca totiž v konaní opakovane popieral užívanie tohto vozidla po jeho odovzdaní žalovaným a žalovaný žiadne primerané dôkazy o opaku neposkytol. Navyše, súd I. inštancie zastával názor, že v prípade porušenia odbornej starostlivosti právneho predchodcu žalobcu v súvislosti s odobratím a odpredajom motorového vozidla (napr. aj jeho neoprávneným užívaním), by takéto konanie mohlo byť dôvodom pre uplatnenie nároku žalovaného na náhradu škody založenej na porušení takejto odbornej starostlivosti voči spotrebiteľovi, resp. na nekalej obchodnej praktike, za ktorú by žalobca zodpovedal, takýto nárok však žalovaným nebol v konaní riadne vyčíslený a ani uplatnený príslušnou procesnou formou (teda ako protinárok). Preto podľa názoru súdu žalovaným opakovane prednášané námietky nemôžu mať vplyv na vyššie ustálenú povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 531,74 eur, predstavujúcu rozdiel medzi majetkovou hodnotou poskytnutou právnym predchodcom žalobcu žalobcom na základe kúpnej a leasingovej zmluvy a hodnotou vrátenou žalovaným v priebehu trvania leasingu a po jeho skončení.

8. Z hľadiska žalobcom uplatnených nárokov tak súd I. inštancie považoval nárok na zaplatenie sumy 1 531,74 eur z titulu bezdôvodného obohatenia za súčasť žalobcom špecifikovanej straty z odpredaja majetku uplatnenej v sume 3 174,34 eur. Právne posúdenie každého uplatneného nároku je vecou súdu, a preto nie je podstatné, že túto stratu žalobca vysvetľoval ako náhradu škody vzniknutú v súvislosti s predčasným ukončením zmluvy, keďže opísaný nárok na bezdôvodné obohatenie má taktiež právny základ v predčasnom ukončení zmluvy, konkrétne v právnom akte odstúpenia od zmluvy, ku ktorému podľa zistených skutkových okolností prípadu pristúpil právny predchodca žalobcu oprávnené. Keďže právny predchodca žalobcu platne od zmluvy odstúpil a to so spätnými účinkami, na zmluvu sa hľadí ako keby nebola uzavretá. Preto nie je možné žalobcovi priznať žiaden iný nárok, teda ani nárok na zmluvnú pokutu, na zaplatenie poplatku za ukončenie lízingovej zmluvy, na úroky z omeškania 1% denne z neuhradených splátok, na neuhradené náklady agentúry a ani na samotné neuhradené splátky leasingu, ktoré všetky boli dohodnuté v zmluve alebo v ustanoveniach do nej inkorporovaných

žalovaným podpísanými obchodnými podmienkami a to ani keby obsahovali ustanovenia o ich použití na čas po odstúpení od zmluvy. Takéto ustanovenia by boli podľa názoru súdu rozporné s kogentnou úpravou § 54 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a preto ich nemožno priznať. Na túto časť nároku sa teda vzťahuje výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

9. Súd I. inštancie však súčasne zastáva názor, že odstúpením od zmluvy nebolo dotknuté právo žalobcu na náhradu škody, ak zo skutočností, pre ktorú sa od zmluvy odstupuje, možno vyvodíť aj zodpovednosť za škodu. V ďalšom teda posudzoval žalobcom uplatnené nároky na náhradu škody zo zákonných hľadísk pre uplatnenie tohto typu nároku. Zo skutkového vymedzenia nároku žalobcu na náhradu škody vyplýva, že sa tejto škody domáhal z dôvodu porušenia povinností žalovaným, následkom čoho od zmluvy odstúpil. Takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody je potrebné právne posudzovať podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka, ktorého predpokladom vzniku je: 1. protiprávny úkon, 2. spôsobenie škody, 3. príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a 4. zavinenie. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnuté kumulatívne splnenie vyššie uvedených predpokladov. Pri neexistencii čo len jedného z nich, zodpovednosť za škodu nie je daná. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (R 55/1971, s. 153).

10. V prejednávanej veci zo strany žalobcu nesúceho dôkazné bremeno bolo preukázané splnenie predpokladu protiprávneho úkonu (žalovaný nepopieral, že prestal uhrádzať jednotlivé leasingové splátky a k odstúpeniu od zmluvy došlo dôvodne). S vyššie uvedeným záverom je spojené zároveň aj splnenie tretieho predpokladu pre vznik škody (kauzálny nexus), pretože dôvodom tvrdeného zmenšenia majetku žalobcu (ako uplatnenej škody) bol protiprávny úkon žalovaného - nedodržanie zmluvnej povinnosti riadne uhrádzať splátky lízingu a nesporné je aj zavinenie vzniknutého stavu žalovaným. Súd dospel k záveru, že z tohto právneho titulu je dôvodné priznať žalobcovi náhradu nákladov na odhlásenie vozidla v sume 25,- eur + 4,50 eur na kolkové známky, vynaložené ktorých bolo preukazované faktúrou spoločnosti H..S..J. R..K..S.. v sume 1 017,40 eur s pripojeným rozpisom nákladov na jednotlivé motorové vozidlá, ktorých odhlásenie bol označenou spoločnosťou pre žalobcu zabezpečený (žalovaného sa týkala pod položkou 7/ suma 25,- eur). Ďalej je mu dôvodné priznať náhradu nákladov za vypracovanie znaleckého posudku vo výške 70,- eur nakoľko potreba vypracovania znaleckého posudku vznikla v príčinnej súvislosti s odobratím motorového vozidla a vypracovanie znaleckého posudku bolo v záujme zmluvných strán, pričom túto časť nároku žalobca preukázal aj listinnými dôkazmi (faktúrou č. XXXXXXXXX z 26.5.2010 spoločnosti R. R..K..S..) a napokon aj náhradu nákladov za parkovanie vozidla v období od 4.5.2010 do 2.6.2010, ktoré boli preukázané listinnými dôkazmi (likvidačnými listami spoločnosti U. R., R..K..S.. k faktúre č. XXXXXXXXXX z 1.6.2010 a č. XXXXXXXXXX z 1.7.2010 a výpismi z účtu o ich úhrade za spolu 30 dní realizovanej parkovania predmetu lízingu). Tieto všetky náklady súd považoval za primerané a nevyhnutne vynaložené právnym predchodcom žalobcu v súvislosti s odobratím a odpredajom vozidla, ako zodpovedajúce jeho majetkovému úbytku v dôsledku porušenia povinností žalovaného a tak s prihliadnutím na úvodné konštatovania v tomto bode aj za spĺňajúce podmienky pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného za túto škodu.

11. Súd I. inštancie však nepovažoval za oprávnený nárok žalobcu vo vzťahu k náhrade nákladov agentúry v sume 287,98 eur, preukazovaných vystavenou faktúrou tejto spoločnosti č. XXXX/XXXX zo 6.5.2010 a jej úhradou, keď z doloženej faktúry nevyplýva, v čom tento úkon spočíval a aké reálne náklady s ním právnemu predchodcovi žalobcu vznikli. V konaní bolo nesporné preukázané, že žalovaný predmet lízingu odovzdal zástupcovi spoločnosti H. R..K..S.. dobrovoľne na dohodnutom mieste v F., o čom svedčil aj vzájomne podpísaný protokol. V záverečnej správe označené návštevy žalovaného pred odovzdaním vozidla za účelom dosiahnutia splácania leasingu súd nepovažuje za nevyhnutné úkony, ktorých náklady by mal znášať žalovaný. Tieto úkony agentúry ani nie sú žalovaným verifikované a boli realizované len z iniciatívy právneho predchodcu žalobcu a v jeho prospech. Nárok na túto náhradu tak z hľadiska podmienok vzniku nároku na náhradu škody považuje súd za nepreukázaný. Rovnako nemohol žalobcovi vzniknúť ani nárok na nezaplatené úroky odo dňa odstúpenia, keďže zmluva zanikla so spätnými účinkami, v dôsledku čoho žalobcovi nemôže patriť žiaden nárok na zmluvne dohodnutý úrok a ani zmluvná pokuta opierajúca sa o ustanovenie čl. 12 bodu 4. obchodných podmienok. Súd preto celkovo priznal titulom náhrady škody žalobcovi sumu 159,50 eur a aj v prevyšujúcej časti uplatneného nároku titulom náhrady škody považoval žalobu za nedôvodnú.

12. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Vzhľadom k tomu, že čas plnenia nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, či náhrady škody nebol medzi účastníkmi dohodnutý a ani čas plnenia tohto typu nároku nie je zákonom stanovený a ani nebol určený v rozhodnutí, žalovaný bol v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka povinný plniť žalobcovi jeho peňažnú pohľadávku až deň nasledujúci po tom, ako ho žalobca o plnenie požiadal. Ohľadne súdom uznanej dôvodnej časti nároku sa žalobca dostal do omeškania po doručení protokolu o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy zo 16.6.2010, ktorý žalovaný prevzal 21.6.2010, o čom svedčí žalobcom predložená kópia doručenky v spise. Keďže žalovaný bol vyzvaný žalobcom na zaplatenie vysporiadania v lehote 14 dní, dôvodný je záver, že od 6.7.2010 sa dostal do omeškania a bol povinný žalobcovi zaplatiť aj úrok z omeškania.

13. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku na úrok z omeškania, tento bol žalobcom uplatnený vo výške 0,1% denne, čo je v prepočte 36,5 % ročne. Uvedená výška požadovaného úroku z omeškania je v rozpore s § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády v znení účinnom v čase vzniku omeškania, teda 6.7.2010, podľa ktorých má žalobca nárok len na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 8 % vyššej ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K 6.7.2010 bola základná úroková sadzba ECB na úrovni 1 %, preto oprávnené mohol žalobca požadovať zaplatenie úroku z omeškania len vo výške 9 % a nie požadovaných 36,5 % ročne. Preto súd priznal žalobcovi z dôvodnej časti uplatneného nároku, t.j. zo sumy 1 691,24 eur úrok z omeškania vo výške 9 % ročne za obdobie od 6.7.2010 do zaplatenia a vo zvyšku aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania zamietol ako nedôvodný.

14. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže právny zástupca žalovaného bol ustanovený súdom podľa medzičasom zrušeného § 30 O.s.p. a v čase ustanovenia ktorého § 149 ods. 2 O.s.p. normoval, že v prípade ustanovenia zástupcu účastníkovi súdom sa pri náhrade trov konania postupuje podľa osobitného predpisu, ktorým aj v súčasnosti je zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“).

15. Proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do výroku, ktorým súd žalobe vyhovel, podal odvolanie žalovaný včas. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok - vo výroku o zaplatení úrokov v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, že úroky z omeškania vo výške 9 % je povinný zaplatiť zo sumy 1691,24,- eur od 21.5.2020.

16. Uviedol, že právny predchodca žalobcu Credium Slovakia a.s. sa voči žalovanému domáhal vyplatenia sumy 6.516,11,- eur s úrokom z omeškania 0,1% denne - čo je neprimerané a v rozpore s dobrými mravmi /§39 Občianskeho zákonníka/. V dôsledku zlej finančnej situácie prestal splácať leasingové splátky, odovzdal predmet leasingu s tým, že po odpredaji predmetu leasingu, bude nárok spoločnosti Credium a.s. uspokojený z predaja. Vozidlo odovzdal 9.4.2010. Právny predchodca žalobcu doručeným pokusom o zmier žiadal zaplatiť sumu 8.712,04,- eur /č.l. 21/. Požadovanú sumu 8.712,04,- eur nebol ochotný zaplatiť, trval na tom, aby si pohľadávku voči nemu uhradili z predaja motorového vozidla a žalovaný zaplatí rozdiel. Po podaní žaloby žalobca už požadoval sumu 6.516,11,- eur. Motorové vozidlo predali p.Š. za cenu 7.115,- eur. Kúpna zmluva doručená súdu obsahuje len prvú stranu /čl.82/ teda vôbec nie je zrejmé, kedy p. R. auto kúpil pretože podľa stále menených podkladov z G. J. L. bolo mot. vozidlo písané od 14.9.07 do 21.6.2010 na žalovaného, od 21.6.2010 do 1.12.2011 na p. P. a od 1.12.2011 na p.Y. /čl.72., čl. 124., čl. 137 mala kúpiť A.. F.. čl. 249, na čl.283 je uvedené, že žalovaný bol majiteľom od 14.9.2007 do 29.6.2010 a od 29.6.2010 bolo mot. vozidlo odhlásené z okresu L.. Pritom na čl. 279 G. J. L. oznámil súdu, že doklady sú skartované.

17. Podľa názoru žalovaného, súd mohol leasingovú zmluvu - vo výroku o úroku z omeškania posudzovať aj podľa § 39 OZ že je v rozpore s dobrými mravmi, teda dohoda o výške úrokov by bola absolútne neplatná. Súd priznal úroky odo dňa 6.7.2010 čo je 14 dní po tom, ako žalovaný prevzal protokol o finančnom vysporiadaní zo dňa 16.6.2010. Protokol o finančnom vysporiadaní namietal, v čase 16.6.2010 bol ešte stále vedený ako majiteľ až do 29.6.2010, podľa iného potvrdenia DI PZ do

21.6.2010. Protokol namietal aj z dôvodu, dopisovania poškodení v Preberacom protokole a namietal vyčíslenie ako napr. účtovanie si odvozu pri preberaní vozidla - čo namietal tým, že vozidlo do F. dovezol žalovaný a teda žalobcovi nemohli vzniknúť žiadne náklady na odvoz vozidla z L..

XX. Súd taktiež nezávažil skutočnosť - dĺžky konania - čo bolo zapríčinené tým, že terajší žalobca je už tretím právnym nástupcom pôvodnej spoločnosti Credium a.s a preto sústavným menením žalobcu - sa konanie neprimerane predlžovalo.

19. Súd nezávažil skutočnosť, že už na pojednávaní 11.12.2013 ponúkol žalobcovi dohodu na vyplatenie 1.500,- eur, následne túto dohodu ponúkol opäť na pojednávaní 9.10.2014. Žalobca na ponúkaný zmiar nepristúpil, preto nie je vinou žalovaného, že vec bola ukončená až v roku 2020 a teda úrok z omeškania od 6.7.2010 považuje za právne nedôvodné.

20. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. S napadnutým rozsudkom sa stotožnil a navrhol ho ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že súhlasí so splácaním pohľadávky v pravidelných mesačných splátkach.

21. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného smerujúce proti výroku v časti o povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu je nedôvodné.

22. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

23. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru v tom smere, že uzatvorená kúpna a leasingová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalobcu a že je namieste aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy.

24. V danom prípade ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia právny predchodca žalobcu so žalovaným preukázateľne uzavreli kúpnu a leasingovú zmluvu, ktorou sa žalovaný zaviazal plniť zmluvné podmienky. Žalovaný však nedodržiaval svoje povinnosti, ktoré sa zmluvne zaviazal, čo medzi stranami sporné nebolo, a preto právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými podmienkami platne odstúpil od úverovej zmluvy. Oznámenie o odstúpení od zmluvy bolo žalovanému doručené 14.5.2010, kedy nastali právne následky odstúpenia od zmluvy, ktorými je podľa § 48 ods.2 Občianskeho zákonníka jej zrušenie od začiatku a tým vznik vzájomnej povinnosti zmluvných strán vrátiť všetko, čo podľa nej dostali (§ 457 Občianskeho zákonníka). Momentom účinnosti odstúpenia od zmluvy tak vznikol medzi účastníkmi záväzok z bezdôvodného obohatenia a účastníci zrušenej zmluvy boli povinní vrátiť si navzájom plnenia, ktoré dostali. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu I. inštancie v časti priznaného nároku žalobcovi.

25. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok vo výroku čo do priznania istiny 1691,24 eur v zmysle § 387 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

26. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu I. inštancie v časti priznaného úroku z omeškania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného smerujúceho proti výroku v časti o priznaní úroku z omeškania je dôvodné.

27. Žalovaný v dôsledku zlej finančnej situácie odovzdal predmet leasingu dobrovoľne s tým, že po odpredaji predmetu leasingu, bude nárok spoločnosti Credium a.s. uspokojený z predaja. Z predloženého protokolu o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy č. Z. odstúpenej z dôvodu neplatenia zo dňa 16.6.2010 vyplýva, že žalovaný zaplatil právne predchodcovi žalobcu prvú navýšenú splátku 1975,08 eur, súčet všetkých uhradených leasingových splátok vo výške 9128,56 eur,

spolu teda uhradil 11.103,64 eur. Predmet leasingu dobrovoľne vrátil dňa 9.4.2010. Z faktúry č. O. zo dňa 16.6.2010 vyplýva, že vozidlo bolo odpredané p. Š. za cenu 7.115,- eur (č.l. 82 súdneho spisu). Právny predchodca žalobcu Credium Slovakia a.s. sa voči žalovanému žalobou domáhal vyplatenia sumy 6.516,11,- eur.

28. Pokusom o zmier (č.l. 21) zo dňa 2.6.2011 sa domáhal právny predchodca žalobcu zaplattenia sumy 8712,04 eur. Súd I. inštancie napadnutým rozsudkom priznal z uplatneného nároku žalobcu sumu 1691,24,- eur.

29. Súd I. inštancie prijal záver, že žalovaný je v omeškaní od 6.7.2010. Avšak z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je možné vyvodiť, akými úvahami sa riadil pri ustálení doby odkedy je žalovaný v omeškaní. Podľa odôvodnenia súdu I. inštancie žalovaný sa dostal do omeškania po doručení protokolu o finančnom vyporiadaní leasingovej zmluvy zo dňa 16.6.2010, ktorý žalovaný prevzal 21.6.2010, s tým, že bol vyzvaný plniť v lehote 14 dní od doručenia výzvy.

30. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný dôvodne namietal výšku uplatneného nároku žalobcom. Súd I. inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel aj k správneému záveru, že uplatnený nárok žalobcu na úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne (36,5 % ročne) je v rozpore s ustanovením § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z..

31. Je potrebné prisvedčiť žalovanému, že nevedel akú výšku uplatneného nároku má plniť, keďže počas celého konania tento nárok žalobcu dôvodne namietal. Výšku priznaného nároku sa dozvedel až z rozhodnutia súdu I. inštancie. S touto argumentáciou sa súd I. inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyporiadal. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplývajú aké dôkazy súd I. inštancie s tým súvisiace vykonal a vyhodnotil. Preto odvolací súd nemohol dať odpoveď na odvolaciu námietku žalovaného vo vzťahu odkedy je v omeškaní, pretože sám nepoznal, na základe ktorých dôkazov a úvah dospel súd I. inštancie k záveru o potrebe priznať úrok z omeškania od 6.7.2010.

32. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ust. § 220 C.s.p.. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé

33. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p. dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. rozhodol tak, že zrušil rozsudok vo výroku v časti priznania úroku z omeškania od 6.7.2010 a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko nedostatočne odôvodnené rozhodnutie je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Úlohou súdu prvej inštancie bude po vrátení veci sa vysporiadať so všetkými tvrdeniami a dôkazmi predloženými účastníkmi v priebehu konania, vykonalť potrebné dokazovanie a následne ustáliť vo svojom rozhodnutí taký právny záver, ktorý bude preskúmateľný najmä v tých otázkach, ktoré boli zjavne sporné medzi účastníkmi počas konania. Z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zjavné úvahy, ktorými sa

súd riadil pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania. Následne vo veci rozhodne tak, aby rozhodnutím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

36. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).